

Tan sols un picarol ! ...

PARRACS DE LA BOIRA BAIXA

Dies enrera va ocorre'm un cas que encara no el veig mas-
sa clar.

Era dissabte a primera hora de la tarda, i venia de Barce-
lona, cap a la caseta que tinc llogada en la urbanització de
LA CAMPINYA, on m'hi esperen la meua esposa i els meus
nèts, quan em vaig trobar en un punt accidentat del camí que
prudentment hom deu passar amb marxa reduïda. Però jo,
distret amb els meus pensaments que em duïen a altres
temps, m'hi vaig llançar bastant veloç, adonant-me del mal
pas quan ja no podia fer res per a esmenar-me.

Quan vaig tornar l'esma, puix es veu que l'havia perduda,
i durant no sé quant temps, encara que em sembla que poc,
el cotxe estava amorrat al marge, amb el motor calat, però
sense cap desperfecte important, puix havia topat amb terra
tova i bardissam.

Vaig sortir-me del mal pas fàcilment, i arrambant-me, em
vaig quedar una estona parat, preocupat. Quelcom m'havia
ocorregut que encara em voltava pel magí com actual. Reveia
unes escenes talment irreals, però que aparentaven tot el ve-
risme de quelcom certament viscut, i m'esforçava en aclarir-
les, per més que endebades. I fins en els moments presents,
encara estic dubtant: Pertanyien a un ahir ja remot? Eren
recents?

Vaig pel camí que mena als avellaners de can Figueres.
M'he parat a beure un glop d'aigua a la font de Sant Isidre,
que remoreja solitària, i unes sargantanes s'han espantat. Al
braç hi duc penjat, cobert amb alfals fresc, el cistell de la
beguda, per als homes que treballen «allà-enllà», amb una
cassola de «cuní» rostit, pa i el porró de vi. Fa una estona
que he deixat els meus amics i he anat a casa, i la Carme
m'ha encarregat de dur la minestra als homes.

En la riera, ens l'hem passada molt bé amb els meus com-
panyons, remullant-nos: El Sidro de can Pau, el Pere Tura de
can Calderí, el Sidro de la Bastida, el Mateuet de can Pou,
el Felip de can Paiaigua, i fins aquell negre de Santa Isabel,
Santiago, tan bon noi i que neda tan bé. Hem nedit com gra-
notes, i ens hem embadalit veient voleiar a ran d'aigua, per
entre bogues i joncs, els espia-dimonis de tots colors, mentre
les serpetes d'aigua passaven esquitllívoles.

Quan m'ha semblat que era tard, m'he posat les calces
amb una esgarrapada i la camisola aparracada, i descalç, he
apretat a córrer, passant, però, per dintre de la mina que hi
ha allí mateix. Per l'era de can Corder, hi he passat com es-
peritat, perquè les dones no em pareixin a preguntar-me on
eren els nois.

Ara m'estic assegut al portal de can Figueres, amb una
gran llesca de pa sucut amb vi i sucre, contemplant una em-
barcació que tallo en escorça de pi amb un ganivet de cuina.
La Carme, va d'ací d'allà cridant el bestiar de ploma per a
donar-los-hi gra: «Tirones!... Tirones!...», que es veu que això
és una locució de la part de Lleida, de Balaguer, d'on és filla
ella. El sol il·lumina obliquament, i la fortalesa de colors que

així produeix, crea un paisatge meravellós. La Carme, nova en
aquesta terra, és com un òrgan postís, voltat d'anticossos
hostils.

És ja de nit. Arriben els homes de la feina. El carro s'ha
sentit ja de lluny traquetejar, i els picarols del collar del Menut,
inconfusibles, cada vegada dringuen més sonors. El Menut,
frisa, a l'atracció de l'abeurada, i tan bon punt el Joan li
lleva els guarniments, se'n va pressós a la pica del brancal
del pou, on ja hi ha una galleda plena d'aigua amb farina,
acabada de pouar, que beu amb gorgjades amples i pausades.
Jo m'estic al seu costat, donant-li carinyosos copets amb el
palmell de la mà en el coll robust. La nit va cloent-se. Arreu
se sent l'activitat que tanca la jornada acomplerta. Qui tra-
gina gàbies de «cunís» cap a la cort per a passar-hi la nit
a xopluc i a l'escalfor del cavall. Qui lluita maldant amb el
llum de carbur, que sempre s'embussa. Qui va amb el llum
d'oli a parar taula.

És de matí i plou. Els homes no van al camp. Asclen llenya
o van a fer un costal al bosc proper. Jo surto a l'era, amb els
esclops i un paraigua desmanegat, a xipollejar. Les oques de
can Calderí m'han llucat, i m'empaiten esperitades a la vista
del paraigua, vers el qual senten terrible rancúnia, amb l'ocot
a! davant. Apreto a córrer i dono voltes al «paíé», saltant pel
boll «muiat», i les oques, cansades i decebudes en llur em-
presa, se'n van fent-se el desentès, i perquè la Caterina les ha
escridassades. L'ocot va al davant, sense perdre, però, la
«facies» de cap del ramat.

A l'era hi ha cinc bregadores plaçades com una bateria
d'artilleria. Els homes, suant a dojo, breguen inacabables ma-
nats de cànem blanc i olorós, i les calamuixes vant fent munt,
que després serviran per a encendre el foc a la llar a l'hivern,
mentre hom s'arrambarà a l'escó. Les fibres sedoses que es
produeixen, són pentinades i caragolades, formant precioses
bales que hom estiba a l'esgorfa de can Pau, en espera dels
compradors. Ara han cridat a nou-hores. Els homes, suats i
empolsinats, acudeixen dessota el gran avellaner de l'era,
mentre la corriola del pou no para de grinyolar poant aigua
fresca. Hi veig el Joan de can Calderí i son fill Esteve; el Joan
de can Figueres, el Cisco i el Tasà de can Pau, el Pep Tresó,
de can Pep, alt i gruixut com una biga mestra. Els vailets,
correm d'una banda a l'altra, ajudant a dur cistells, cassoles,
porrons i galledes. Després, provem de manipular les feixu-
gues bregadores, endebades. Decidim anar a la riera a nedar,
i pellucar pel camí, alguna fruita de qualsevol quintana.

M'eixiriveixo, i engego de nou el motor. A terra hi veig
quelcom, que cullo. És un picarol, un picarol del collar del
Menut, que des de noi conservo i que ara duc penjat en l'in-
terior del cotxe, que es veu que amb la batzegada s'ha des-
prés. Qui pogués tornar a aquells temps en que el Menut el
feia dringar amb una restallera d'altres en el seu collar, quan
tirava alegrement del carro cap a mercat a «Gruniers», els
dijous, amb la Carme amb els seus cistells d'aneguets per a
vendre'ls, i dotzenes d'ous róssos!...

Enric de can Figueres

Estación de Servicio

SANTA EULALIA, S. A.

NUM. 7.423

Carretera de Barcelona

SANTA EULALIA DE RONSANA